

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS S. R. O., Vojenská 14, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ivan Husár, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 4/2020 zo 16. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 4/2020 zo 16. decembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Napadnuté rozhodnutie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a príloh vyplýva, že sťažovateľka (ako právna nástupkyňa spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], z titulu zlúčenia) je stranou v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 Ca 11/2019 o zaplatenie 25 015,68 eur s príslušenstvom v procesnom postavení žalovanej. Žalobkyňa – organizácia kolektívnej správy (ďalej v citáciách aj „OKS“), Slovenská asociácia producentov v audiovizii (ďalej len „SAPA“) v uvedenom konaní požadovala od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia za používanie audiovizuálnych diel (v citáciách aj „AVD“) a audiovizuálnych záznamov (v citáciách aj „AVZ“) pri káblovej retransmisii.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 Ca 11/2019 z 28. augusta 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu SAPA zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie skutočného rozsahu ňou zastupovaných, kolektívne spravovaných práv, t. j. ktorých konkrétnych nositeľov práv a ktoré konkrétne predmety ochrany skutočne SAPA zastupuje. Zároveň okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa nepreukázala, že by žalovaná káblovou retransmisiou uskutočňovanou v danom období šírila konkrétne audiovizuálne diela a záznamy, žalobkyňou spravovaných práv producentov. Bez takého použitia diel totiž nemohol vzniknúť uplatnený nárok nositeľom práv prípadne zastupovaných žalobkyňou, a preto ani žalobkyňa ako ich nepriama zástupkyňa nemá nárok, ktorý by mohla proti žalovanej úspešne uplatniť. Okresný súd sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že predložené oprávnenie udelené jej Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“) je bez ďalšieho preukázanim oprávnenia na zastupovanie producentov audiovizuálnych diel a záznamov.

4. Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu, že okresný súd porušil jej právo na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)], že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav v dôsledku toho, že nevykonal relevantne navrhnuté dôkazy [§ 365 ods. 1 písm. e) CSP], že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP] a napokon, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

5. Krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že časť odvolacích námietok žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodné a v časti námietkam vyhovel.

6. K jednotlivým námietkam žalobkyne, ktoré považoval za dôvodné a na podklade ktorých krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutom uznesení, v stručnosti uviedol nasledujúce.

7. K odvolaciemu dôvodu o nedostatočnosti odôvodnenia rozsudku okresného súdu uviedol: *«preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že v písomnom odôvodnení rozsudku absentuje jasné a výstižné vysvetlenie, ako súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ako vyhodnotil označené dôkazy a chýbajú úvahy súdu, na základe čoho dospel k názoru, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať platnými zmluvami uzavretými s nositeľmi práv podľa Autorského zákona, že je aktívne legitimovaný v ich mene uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia rovnajúceho sa licenčnej odmene a z akých skutočností vyvodil, že takéto zastupovanie nositeľov práv žalobcovi zo zákona (Autorského zákona) priamo nevyplýva; zostalo tiež nevysvetlené, z ktorého zákonného ustanovenia vyplýva OKS povinnosť v spore o vyplatenie primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela podľa § 146 ods. 2 písm. d) Autorského zákona a použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou podľa § 146 ods. 2 písm. f) Autorského zákona preukázať, že používateľ káblovou retransmisiou uskutočňovanou v rozhodnom období šírila konkrétne audiovizuálne diela a záznamy a z čoho vyvodil, že bez takéhoto „rozpisu“ nie je možné žalobe o takýchto nárokoch vyhovieť; z týchto dôvodov nebolo možné uvažovať o preskúmaní správnosti napadnutého rozsudku, pretože tento nedáva odpovede na všetky skutkové a právne*

otázky nevyhnutné pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu v rozsahu, ktorý presahuje možnosti ich doplnenia v odvolacom konaní (ako konaní ťažiskovo prieskumného); preto odvolací súd dospel k záveru o naplnení výnimočných okolností, ktoré odôvodňujú zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).»

8. Za dôvodnú považoval krajský súd i námietku žalobkyne o nevykonaní navrhovaných dôkazov okresným súdom, pričom odvolací súd uviedol: „... podľa odvolacieho súdu označenie dôkazov v rámci repliky nemožno považovať za oneskorené (ustanovenie § 167 ods. 3 C. s. p. s označením dôkazov na preukázanie tvrdení žalobcu výslovne počíta), preto neboli splnené podmienky na uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania; uvedeným postupom súdu prvej inštancie preto došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.“

9. K odvolaciemu dôvodu o nedostatočne zistenom skutkovom stave krajský súd uviedol: „Súd prvej inštancie vyhodnotil iba listiny preukazujúce právne postavenie žalobcu a žalovaného; oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona udelené žalobcovi Ministerstvom kultúry SR hodnotil iba z formálnych hľadísk, či bolo vydané oprávneným orgánom, nehodnotil ho však z obsahovej stránky... súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo neprijal vysvetlenie k obsahu a rozsahu oprávnenia žalobcu poskytnuté Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky ako orgánom oprávneným podľa § 148 ods. 1 AZ na jeho vydanie.“

10. Zároveň krajský súd v súvislosti s týmto odvolacím dôvodom poukázal na to, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k žalobkyňou predloženej dohode s Asociáciou medzinárodnej kolektívnej správy audiovizuálnych diel [REDAKOVANÉ] ani nevysvetlil, z akých dôvodov na túto dohodu neprihliadal, rovnako nevyhodnotil listinný dôkaz – vyhlásenie organizácií kolektívnej správy [REDAKOVANÉ] z 12. decembra 2016.

11. Na záver tejto časti krajský súd konštatoval, že „... ak súd prvej inštancie nevyhodnotil všetky dôkazy predložené stranami sporu, skutkový stav nemohol zistiť správne a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. obstoí“.

12. Pokiaľ ide o odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia, krajský súd rozsiahlo v odôvodnení napadnutého uznesenia predostrel svoj pohľad na prejednávaný spor (body 4.6.9 až 4.6.35). Vo svojich úvahách vychádzal z jednotlivých ustanovení Autorského zákona č. 185/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“) a z jeho dôvodovej správy, zo smernice č. 2004/26/EÚ z 26. februára 2014, smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004, stanoviska ministerstva kultúry zo 6. decembra 2016 a z 31. augusta 2020, ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu.

13. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí stranami sporu predkladané dôkazy z hľadiska ich významu, pravdivosti a presvedčivosti a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a svoj názor o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, o dôvodnosti nároku a pasívnej vecnej legitimácii žalovaného odôvodní zrozumiteľne a presvedčivo s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia, z ktorých ich vyvodil; keďže súd prvej inštancie doteraz dôkazy predkladané stranami sporu vôbec nehodnotil, z tohto dôvodu ani nemohol dospieť k správnym skutkovým zisteniam (odvolací súd vyhodnotil použitie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. za oprávnené) ani k správnym právnym záverom; odvolacím súdom predložený výklad ustanovení

zákona č. 185/2015 Z. z. nie je (zatiaľ) podporený výkladom najvyššej súdnej autority a reflektuje súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, z tohto dôvodu je možné ho považovať za právny názor odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 C. s. p. pre súd prvej inštancie v tejto konkrétnej veci viazaný, ibaže by došlo v ďalšom konaní k zmene skutkového stavu; správne zistený skutkový stav, prípadne rozhodnutie vyšších súdnych autorít, môže viesť k iným právnym záverom, ktoré však musia byť náležite odôvodnené.... v prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k názoru, že základ nároku je daný, bude sa musieť vysporiadať aj s výškou bezdôvodného obohatenia požadovaného žalobcom; svoje rozhodnutie súd prvej inštancie primeraným spôsobom odôvodní.

Súd prvej inštancie sa vysporiada aj s argumentáciou intervenienta na strane žalovaného prednesenou po jeho vstupe do konania; súd prvej inštancie posúdi, či intervenient ako organizácia kolektívnej správy zastupujúca aj autorov audiovizuálnych diel je oprávnený vzniesť námietku na preukázanie splnenia zákonných podmienok podľa § 86 ods. 1 AZ; v prípade námietky žalobcu proti vstupu intervenienta do konania bude potrebné najskôr rozhodnúť o prípustnosti vstupu intervenienta do konania (§ 83 C. s. p.).

Odvolačí súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v priebehu odvolacieho konania zanikol s právnym nástupcom; v priebehu odvolacieho konania nebol podaný návrh podľa § 80 ods. 1 C. s. p.; o podanom odvolaní bol však odvolací súd povinný rozhodnúť; v ďalšom konaní súd prvej inštancie vyhodnotí splnenie podmienok na pokračovanie v konaní (jedine žalobca je oprávnený podať návrh na zmenu subjektov na strane žalovaného).“

II. Argumentácia sťažovateľky

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentovala v niekoľkých líniách. Vytýkala porušenie procesných práv a zároveň namietala spôsob výkladu § 86 Autorského zákona, ústavnoprávnu neprijateľnosť výkladu v otázke dôkazného bremena a napokon neakceptovateľné ústavnoprávne dôsledky právnych názorov krajského súdu vyslovených v napadnutom uznesení.

15. K porušeniu procesných pravidiel sťažovateľka namietala, že krajský súd v značnej miere založil svoje rozhodnutie na stanovisku ministerstva kultúry z 31. augusta 2020 (výklad § 86 Autorského zákona), ktoré však sťažovateľke nebolo doručené ani nebola vyzvaná na vyjadrenie sa k nemu. Týmto postupom došlo k porušeniu princípu spravodlivého konania, princípu kontradiktórnosti, rovnosti účastníkov konania, ako aj právu vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Navyše, v čase vydania napadnutého uznesenia toto stanovisko z dôvodu nesprávnosti bolo samotným ministerstvom kultúry stiahnuté z jeho webovej stránky.

16. Sťažovateľka zároveň uviedla, že pokiaľ krajský súd svoje závery zdôvodňoval aj medzinárodnými zmluvami medzi žalobkyňou a zahraničnou organizáciou a výročnými správami žalobkyne, ktoré mali byť uverejnené na jej webovej stránke, sťažovateľka sa nemala možnosť vyjadriť ani k týmto skutočnostiam, pretože tieto informácie sa na webovej stránke nenachádzajú.

17. Napokon, výročné správy žalobkyne neboli ako dôkaz vôbec navrhované ani sa v spise nenachádzajú. Krajský súd v rozpore s § 384 ods. 4 CSP nezákonným spôsobom doplnil v rámci odvolacieho konania dokazovanie za súčasného porušenia § 385 ods. 1 CSP (nenariadil pojednávanie, ak bolo potrebné doplniť dokazovanie) a zároveň nevykonal dôkazy riadnym

spôsobom. Za svojvoľný a rozporný s obsahom právnej úpravy považuje sťažovateľka výklad odvolacieho súdu v súvislosti s aplikáciou sudcovskej koncentrácie, pričom podľa jej názoru došlo k popretiu účelu a zmyslu tohto inštitútu.

18. Výklad § 86 Autorského zákona uskutočneného krajským súdom považuje sťažovateľka za „arbitrárny a svojvoľný (je v priamom rozpore s textom ust. § 86 ods. 1 AZ). Z uvedeného dôvodu zo strany odvolacieho súdu došlo k takému spôsobu výkladu ust. § 86 ods. 1 AZ, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) a ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenie a zjavný omyl v posudzovaní obsahu jednoduchej a zrozumiteľnej právnej úpravy. Uvedený arbitrárny výklad je však pre súd I. inštancie záväzný a zmeniť ho môže iba rozhodnutie vyššej súdnej autority. “.

19. Podľa sťažovateľky z napadnutého uznesenia krajského súdu „nepriamo vyplýva právny názor odvolacieho súdu o tom, že žalobca nemusí preukazovať koho zastupuje, a ani to, že sťažovateľ v rozhodnom období použil predmety ochrany ku ktorým žalobca údajne vykonáva majetkové práva“.

20. Vo vzťahu k dôsledkom rozhodnutia krajského súdu pre prax sťažovateľka vyjadrila názor, že dôsledky napadnutého uznesenia sú neprijateľné a ústavnoprávne neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s aplikovaným výkladom § 86 Autorského zákona a tvrdenie o porušení práv nedodržaním procesných predpisov v rámci odvolacieho konania krajským súdom. Sťažovateľka požiadavku zrušenia kasačného rozhodnutia krajského súdu odôvodňuje tým, že vzhľadom na právnu záväznosť vyslovených nesprávnych právnych záverov pre súd prvej inštancie je existencia napadnutého uznesenia z ústavného hľadiska neprijateľná.

22. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 mutatis mutandis zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie kasačných rozhodnutí odvolacieho súdu s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľka má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak – v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam strán civilného sporového konania – nie bezvýhradne (m. m. III. ÚS 686/2017, II. ÚS 101/2019, III. ÚS 400/2020).

23. Prípady hodnými odlišného prístupu sú najmä zrušujúce rozhodnutia, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa ústavne procesného charakteru. Odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol totiž účastník vystavený v nasledujúcom konaní v niektorých prípadoch neodstrániteľným následkom aplikácie záväzného právneho názoru, ktorý je poznačený porušením ústavnoprocených práv. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv

a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavnoprocených práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

24. Vychádzajúc z týchto úvah, ústavný súd posudzoval napadnuté uznesenie krajského súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i uznesenie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa prvoinštančné rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né. Ústavný súd zároveň skúmal, či postup odvolacieho súdu má pre sťažovateľku v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

25. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

26. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za nesúladné s čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „posudzovať“ hodnotenie dôkazov, resp. hodnotenie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom.

27. Uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval odvolanie žalobkyne za dôvodné, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu.

28. Porušenie zákona, resp. jeho nesprávny výklad nemajú automaticky za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Na to, aby bol konštatovaný zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, musí pochybenie súdu presahovať intenzitu „nezákonnosti“. Musí ísť o také závažné chyby, v dôsledku ktorých už nebude existovať garancia, že daný proces vyústi (resp. má potenciál vyústiť) do spravodlivého usporiadania vzťahov medzi jeho stranami (IV. ÚS 79/2020, III. ÚS 400/2020).

29. Ku skutkovým záverom vyplývajúcim z napadnutého uznesenia krajského súdu, s ktorými sa sťažovateľka nestotožňuje, ústavný súd prizvukuje, že nie je tzv. skutkovým súdom,

teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

30. Vo vzťahu k procesným pochybeniam krajského súdu ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby k nemu urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015). Ústavný súd na jednej strane súhlasí so sťažovateľkou, že v odvolacom konaní došlo k procesným pochybeniam, avšak vzhľadom na skutočnosť, že konanie pokračuje pred súdom prvej inštancie, nepovažoval za nevyhnutné na tomto základe napadnuté uznesenie rušiť.

31. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala záväznosťou právnych názorov vyplývajúcich z napadnutého uznesenia, ústavný súd bez potreby opätovného citovania zdôrazňuje tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, z ktorej vyplývajú záväzné pokyny pre ďalšie konanie na okresnom súde – body 7.3.1. až 7.3.3.

32. Vo veci sťažovateľky nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru odvolacím súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie okresného súdu o merite právnej veci sťažovateľky spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavnosúdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal neodstrániteľné následky. Z uvedeného teda vyplýva, že okresný súd je oprávnený v ďalšom konaní vec korigovať sám v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 Civilného sporového poriadku (porovnaj IV. ÚS 79/2020, bod 20.1).

33. S prihliadnutím na uvedené nejde o prípad napĺňajúci predpoklady odôvodňujúce výnimočne preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je konečnej povahy.

34. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní žalobkyne v ústavnoprávne relevantnej intenzite, preto odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie a ústavný súd sa nimi už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu